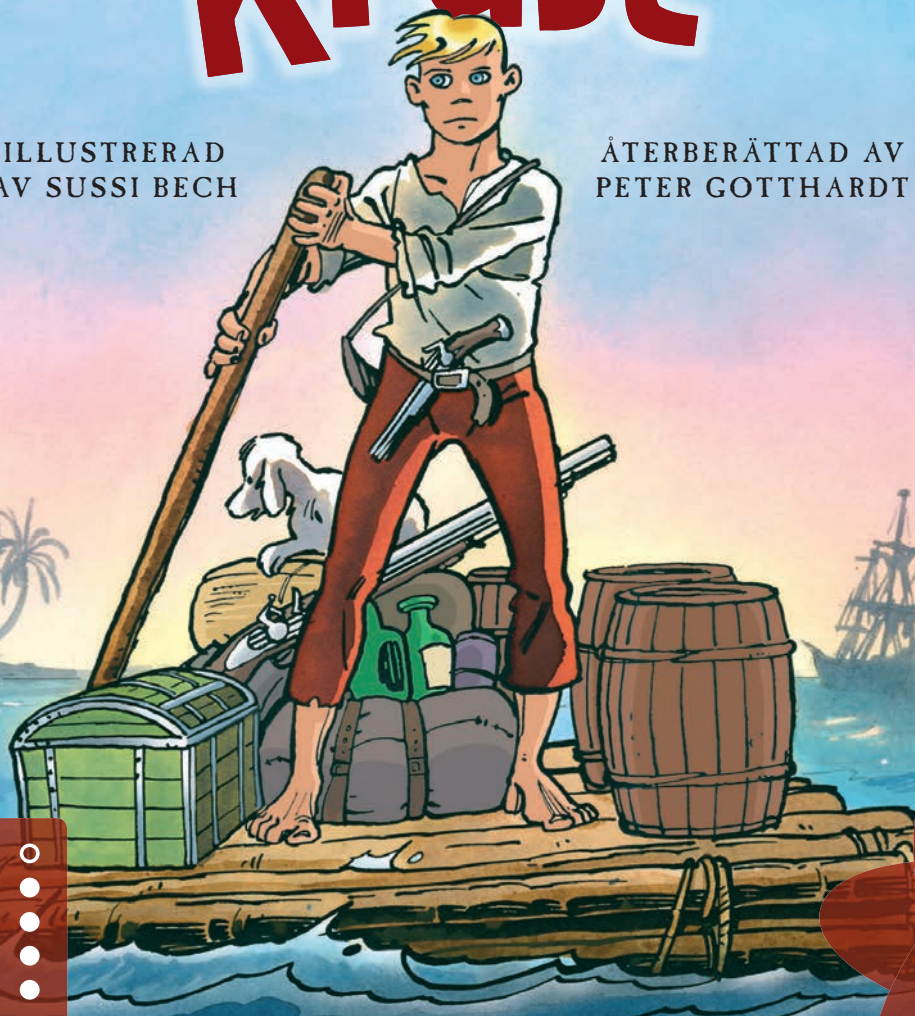

DANIEL DEFOE

Robinson Krusø

ILLUSTRERAD
AV SUSSI BECH

ÅTERBERÄTTAD AV
PETER GOTTHARDT

Hegas

DANIEL DEFOE

Robinson Krusé

ÅTERBERÄTTAD AV
PETER GOTTHARDT

ILLUSTRERAD
AV SUSSI BECH

ÖVERSATT AV MARIE HELLEDAY EKWURTZEL

Hegas

KAPITEL 1

Till sjöss!

Mitt namn är Robinson Kruse. Jag föddes 1632 i den engelska hamnstaden Hull. Redan som liten pojke älskade jag att strosa runt nere i hamnen. Jag tittade på alla skepp som låg vid kajen.

Här var alltid liv och rörelse. Hamnarbetarna lastade av en massa spännande varor: kryddor från tropikerna, hästar från Danmark, torkad fisk från Norge, stora ostar från Holland och pälsar från Sibirien.

Jag gillade att smyga mig in i värdshuset. Där satt sjömännen och drack öl och rökte pipa. Med stora ögon lyssnade jag till deras berättelser om varma länder. Där kvinnorna gick omkring halvnakna och guldets låg i klumpar på marken.

När de upptäckte mig klappade de mig på axeln och log. De sa:

– Du ska väl gå till sjöss när du blir stor? Det är ett härligt liv för en grabb som du.

Det var exakt vad jag drömde om! Att få segla till fjärran länder, uppleva en massa äventyr och komma hem som en rik man.

Men min far hade andra planer för mig. Han tyckte att jag skulle bli hantverkare. Eller bli advokat och sitta och skriva på något kontor.

Det ville jag absolut inte. Det lät för tråkigt. Så en dag tog jag mod till mig och sa:

– Far, jag vill gärna gå till sjöss. Jag är stor och stark för min ålder. Jag klarar det.

– Till sjöss?! sa han. Du är inte riktigt klok! Livet på sjön är det värsta som finns. Om du blir matros får du slita som ett djur dygnet runt, sova i våta kläder och leva på unket vatten och rutten mat. Och åker du iväg som handelsman för att sälja varor, riskerar du att bli rånad av sjörövare. Hamnstäderna i utlandet vimlar av tjuvar och bedragare. I tropikerna lurar döden – giftiga ormar, gula febern och blodtörstiga kannibaler.

– Men far ... försökte jag invända.

– Inte ett ord till om denna tokiga idé! avbröt han mig.

Så var samtalet slut.

Hans varningar fick så klart helt motsatt verkan. Nu blev jag ännu mer sugen på att få uppleva alla de spännande saker han hade berättat om. Jag var säker på att det bara var andra som råkade illa ut. Inte jag. Att gå till sjöss var det enda jag drömde om.

Chansen kom bara ett par dagar senare. Som vanligt drev jag runt nere vid hamnen. Där mötte jag min gamla klasskamrat Jack. Hans far ägde ett litet skepp som fraktade varor längs den engelska kusten.

– Vi ska iväg med en last kol till London ikväll, sa Jack. Ska du följa med? Du behöver inte betala. Vi är ju gamla vänner.

Det kunde jag inte säga nej till. Jag gick genast ombord med Jack. Ett par timmar senare seglade skeppet nerför floden och ut på öppet hav.

På natten blåste det upp. Stora vågor slog mot skeppets sidor. Skeppet rullade och slog i den våldsamma sjögången.

Plötsligt mådde jag illa. Allt gungade för mig och jag blev svettig i pannan. Jag låg bara och stönade nere i min koj.

Tanken på sprit fick det att vända sig i magen på mig. I sista sekunden fick jag tag i en hink och spydde upp kvällsmaten. Jack stod bara och flinade åt mig.

– Det är över i morgon, din landkrabba, sa han.

– Gå din väg och låt mig dö i fred, kved jag.

Men Jack hade rätt. Nästa morgon hade vinden mojnät. När jag vaknade mådde jag bra. Jag kastade mig över en tallrik med ärter och fläsk.

Havet glittrade i solen och en frisk bris fyllde seglen. På styrbords sida gled den låga, gröna kusten förbi. Livet var härligt!

Det blev ännu bättre när vi kom fram till London. Jag hade ingen aning om att det fanns så många skepp i hela världen! Här låg handels-skepp med tjärade segel, fina båtar med segel av silke, örlogs-skepp med förgyllda galjonsfigurer och röda kanonportar. Jag kunde inte se mig mätt på vimlet av fartyg, varor och människor.

På kvällen sa Jacks far till mig:

– Hör på, Robinson. Jag har pratat med en vän till mig. Han är kapten på ett skepp som ska till Afrika. De ska hämta guld, kryddor och elfenben. Men skeppets bokhållare har blivit sjuk. De behöver någon ny fort. Jack säger att du är bra på att räkna och skriva. Om du vill kan jag be kaptenen anställa dig.

Om jag ville? Jag kunde knappt vänta. Afrika! Guld! Elfenben! Äventyret väntade på mig.

Nästa morgon köpte jag en skeppskista med extra kläder till resan. Jag skrev ett brev till mina föräldrar och bad Jacks far att ta det med tillbaka till Hull.

Strax efter middagen gick jag ombord och skeppet lättade ankar. När vi gled nerför Themsen med kurs mot Afrika ropade jag hurra för full hals.

Jag hade ingen aning om att det skulle dröja många, långa år innan jag skulle få se England igen.

KAPITEL 2

Pirater i sikte!

Skeppets last bestod av varor att sälja till dem som bodde på Guinea-kusten i Västafrika. Det var verktyg, knivar, yxor, saxar och annat av god engelsk kvalitet. Det var också speglar, glaspärlor, färggranna band och annat pynt som de infödda gillade.

Många köpmän i London skickade varor med skeppet. Min uppgift var att hålla reda på vad som blev sålt. Sedan skulle jag se till att varje köpman fick rätt summa pengar när vi kom hem igen.

Kaptenen var mycket snäll mot mig. Jag var ju så ung, så han tog hand om mig lite. Han lärde mig en hel del om att lägga kurs och styra ett fartyg. Jag hängde med bra i hans undervisning. Under tiden seglade vi för goda

Robinson följer med ett fartyg på en långresa för att uppleva spännande äventyr och bli rik. Spänning får han mer än nog av när en orkan sliter sönder fartyget och Robinson spolas upp på en öde ö som enda överlevande. Där måste han använda all sin uppfinningsrikedom för att klara sig. Och en dag gör han en fasansfull upptäckt på stranden...

En av världens bästa klassiker återberättad på modernt språk och ett nytt och spännande sätt. Texten illustreras med inlagda serierutor!

Art nr 433172

ISBN 978-91-7543-317-2

www.hegas.se

Hegas

